

часу. При рівності коефіцієнта втоми дороги одиниці або перевищенні даного значення виникає таке поняття, як «втома автодороги». В цілому збільшення «втоми» українських доріг (надпроектне навантаження) призводить до руйнування не лише їх покриття, а й фундаменту.

Саме тому, вважаємо за необхідне посилення відповідальності за порушення вагових норм за категоріями доріг, підґрунтям якого повинні стати заходи, підкріплені відповідним нормативно-правовим забезпеченням. Зокрема, до таких можна віднести: повну заборону руху авто вагою більше 40 тон/24 тон для подільних вантажів. Введення обмеження у 7 тон на вісь або 24 тони загальної ваги для доріг місцевого значення (ухвалено КМУ від 21/10/2015, №869 [3]); встановлення справедливих штрафів за порушення вагових норм (17-85 тис. грн) з конфіскацією авто за повторне порушення протягом кварталу. Або збільшити їх ще більше, до рівня європейських країн (Польща – 1,5 тис. євро, Німеччина – 10 тис. євро) (проект ЗУ [4]); введення відповідальності компанії, що завантажує авто, за перевагу, за умови, що не було проведено контрольне зважування у присутності перевізника (проект ЗУ [4]) тощо.

Література:

1. Самісько Т.О. Етапи становлення і розвитку дорожнього господарства України. *Вісті Автомобільно-дорожнього інституту*. 2008. № 2. С. 78-83.
2. Споруди транспорту. Автомобільні дороги. ДБН В.2.3–4–2000 (чинний від 01.07.2000 р.): Державні будівельні норми України. К.: Державний комітет будівництва, архітектури та житлової політики України, 2000. 114 с.
3. Постанова Кабінету Міністрів України «Про внесення змін до пункту 22.5 Правил дорожнього руху». URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/869-2015-%D0%BF> (дата звернення: 01.10.2019).
4. Проект Закону про внесення змін до Закону України «Про автомобільний транспорт» (щодо дотримання учасниками ринку автомобільних вантажних перевезень норм законодавства в частині вагових та габаритних параметрів транспортних засобів). URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=62128: (дата звернення: 01.10.2019).

ФІСКАЛЬНЕ СТИМУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

Дергалюк Б.В., к.е.н., доцент

Гречко А.В., к.е.н., доцент

Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

Зростання ролі знань та інформації в сучасних економічних та соціальних процесах, зумовлена формуванням нових підходів до ведення господарської діяльності, що кардинально відрізняються від «традиційних».

Дані процеси можна об'єднати за допомогою категорії «інтелектуалізація економіки». Характерною рисою такої економіки є те, що провідними гравцями на ринку товарів і послуг стають суб'єкти господарювання, які здатні продукувати інноваційний, високотехнологічний продукт. Таким чином, очевидним стає той факт, що поняття традиційного підприємництва та загалом сучасна економічна думка зазнають суттєвих еволюційних змін в напрямку інтелектуалізації. Проте, варто зазначити, що ще класик Й. Шумпетер досліджував особисті якості підприємця і виділяв його інтелектуальні здібності як один з вагомих чинників успіху у бізнесі [1]. На сьогоднішній день, напрям економічної науки, що досліджує інтелектуальну складову економіки набув суттєвого поширення, це зумовлено переходом суспільства до постіндустріальної епохи, яка характеризується зростанням вимог до інноваційності мислення працівника, його професійної підготовки, зростанням інвестицій в інтелектуальний капітал та інноваційні продукти. Також, нова епоха характеризується поширенням поняття «інтелектуальне підприємництво». Вперше термін «інтелектуальне підприємництво» був запропонований американським професором А.Р. Червітцем [2], котрий вважав, що «створення матеріального багатства є лише частковим проявом підприємництва». Під його керівництвом був заснований консорціум університетів, які розробляли і реалізовували програми розвитку інтелектуального підприємництва. На їх думку, інтелектуальне підприємництво можна визначити наступним чином: «Ідея інтелектуального підприємництва будується на переконанні, що інтелект не обмежений академічною сферою, а підприємництво не обмежується бізнесом і не є його синонімом» [3]. Основою інтелектуального підприємництва є пошуку нових нестандартних способів вирішення поставлених завдань в різних сферах соціально-економічного життя.

Нові умови розвитку економічних процесів, що характеризуються інтелектуалізацією економіки та розвиток інтелектуального підприємництва, вимагають адаптації інституційного середовища до нових викликів, що постають перед глобальною світовою системою і формування нових «правил гри» для суб'єктів економічних відносин. Також, все більш актуальним стає питання побудови відносин нового формату між державою, підприємствами та суспільством, що базуються в більшій мірі на механізмі мотивації та стимулювання, а не на примусі. Особливу увагу хотілося б звернути на фіскальні стимули, оскільки податки можуть відігравати як мотивуючу, так і дестимулюючу роль для розвитку суб'єктів господарювання. М.І. Петрик, С.Т. Шарак вбачають фіскальні стимули розвитку у «активізації регуляторного потенціалу шляхом стимулювання економічного розвитку через застосування податкового стимулювання» [4]. Також, автори вважають, що фіскальні стимули повинні спрямовуватися «на активізацію підприємницької діяльності, розширення діючих виробничих потужностей, впровадження нових інноваційних технологій та налагодження виробництва інноваційної продукції, що сприятиме розширенню податкової бази і, відповідно, збільшенню податкових надходжень до бюджетів різних рівнів» [4].

Завданням фіскального стимулювання суб'єктів інтелектуального підприємництва є структурна модернізація високотехнологічних галузей, таких як ІТ-індустрія, літакобудування, приладобудування, а також інфраструктурних (енергетика) та соціально важливих галузей (освіта, вітчизняна кіноіндустрія). Серед найбільш дієвих практик фіскального стимулювання, що можуть бути використані для поживлення інтелектуального підприємництва є: зниження майнового податку для виробників, що використовують відновлювальні джерела енергії; надання податкових знижок та податкових кредитів на оподаткований дохід або прибуток підприємства, реінвестований у інноваційний розвиток; формування системи податкових кредитів інноваційної спрямованості, диференційований характер якої надавав би можливість адекватно співставляти інноваційний потенціал конкретної розробки із обсягом наданої державою пільги; звільнення від оподаткування податком на прибуток підприємств, що реалізують інноваційні проекти у пріоритетних галузях розвитку; звільнення від оподаткування частини прибутку, що спрямовується на створення цільових фондів інноваційного призначення. Зазначені заходи можуть сприяти зростанню інтелектуального підприємництва, формуванню у свідомості населення позитивного ставлення до таких суб'єктів і як наслідок, підвищення рівня життя суспільства та позицій національної економіки в глобальному економічному просторі.

Література:

1. Schumpeter J.A. *The Theory of Economic Development: An Inquiry into Profits, Capital, Credit, Interest and the Business Cycle*. New Brunswick (U. S .A.) and London (U. K.): Transaction Publishers, 2008. 255 p.
2. Cherwitz A.R., Sullivan Ch.A. Intellectual Entrepreneurship. A vision for graduate education. *Change*. 2002. November/December. P. 23-27.
3. Квятковский С. Интеллектуальное предпринимательство и стабильное экономическое развитие в постсоциалистических странах Европы. *Проблемы теории и практики управления*. 2002. № 3. URL: http://vasilievaa.narod.ru/ptpu/3_3_02.htm (дата обращения: 11.09.2019).
4. Петрик М.І., Шарак С.Т. Інструменти фіскального стимулювання розвитку економіки України. *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2018. Вип. 22. С. 834-840.

ВПРОВАДЖЕННЯ ЗМІН ЯК ЗАПОРУКА ВИЖИВАННЯ ПІДПРИЄМСТВА В СУЧАСНИХ УМОВАХ ГОСПОДАРЮВАННЯ

*Догадайло Я.В., к.е.н., доцент, Зозуля Р.С., Суконна Н.Г.
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Поява високих технологій, які служать основою для розробки нових продуктів і послуг, пов'язана зі стрімким розвитком науково-технічного прогресу.